

Let's Get Lost, 1988, Bruce Weber

16.04.17

Diumenge 18.30 h

RETRATS MUSICALS (II): LET'S GET LOST

Xcèntric presenta dues sessions dedicades al documental musical. Dos llargmetratges que aprofundeixen en la creativitat i en els estats d'ànim de dos músics genials, el guitarrista Fred Frith i el cantant i trompetista de jazz Chet Baker, el primer d'ells en un moment de plenitud artística i el segon, devastat, en l'ocàs de la seva carrera i de la seva vida.

El conegut fotògraf de moda Bruce Weber (Greensburg, Pennsilvània, 1946) retrata el mític trompetista de jazz Chet Baker en aquest film ja clàssic, rodat magistralment durant la seva última gira i en què intercala plans de retrat d'un Chet Baker consumit per les drogues amb entrevistes amb amics i persones properes al músic i metratge dels anys cinquanta. Weber retrata l'auge i la caiguda d'un geni del cool jazz, admirat per Marilyn Monroe i James Dean, entre molts d'altres. Un retrat descarnat, en forma de *flashback*, d'un dels grans de la música.

Bruce Weber:
Let's Get Lost, 1988, 119 min.

Projecció en 35mm. VOSE.

Per a qualsevol jove britànic culturalment despert en els anys 80, el nom de Bruce Weber equivalia a una sèrie d'idees hipster sobre bellesa i estil, en gran part homoeròtiques, clar, però també lligades a la cultura de clubs post-New Romantic que transcendia les preferències sexuals. El fotògraf nord-americà va aconseguir la fama al seu país d'origen més tard amb els anuncis de Calvin Klein i Ralph Lauren, amb el retorn dels torsos en forma de V propis dels anys 50, un anatema pels punks. Però la seva carrera anterior es va desenvolupar en *The Face* i en un munt de revistes de moda masculines.

Part de l'encant del seu treball era la forma en què barrejava imatges de les seves icones favorites amb les seves noves creacions, sovint gargotejant en elles dedicatòries de celebració dedicades als seus amics. Aquest idil·li de salut i felicitat aviat es va convertir en un commovedor contrapunt a la plaga del VIH.

Una cosa que va unir a totes les faccions hipster dels anys 80, no obstant això, va ser la pel·lícula de 1988 de Weber sobre el trompetista del jazz Chet Baker, *Let's Get Lost*. Baker seguia en actiu, supervivent devastat per anys d'heroïna i vida en la carretera, amb un seguit de relacions amb dones rere seu. La pel·lícula de Weber, no obstant això, ho tracta amb afectuós impressionisme, en la qual Chet canta (esquinçadorament, una versió ronca de la seva entonació juvenil anterior) o es lliura a l'ensomni fracturat, evocant simultàniament una distància freda i una malenconia ardent. Mentrestant, les seves amants apunten centelleigs del seu costat més mesquí.

Sempre vas ser fan de Chet Baker?

Tenia una enorme col·lecció de discos quan era nen en l'oest de Pennsilvània. No només estava enamorat de la música, sinó també de l'art i del disseny. El meu pare era un gran fan del jazz, així que considerava la música com una forma de veure les coses.

I quan et vas fixar per primera vegada en Chet?

Estava en l'internat quan vaig aconseguir el seu gran àlbum *Let's Get Lost and Other Songs*. Mirava totes aquestes imatges de William Claxton i m'encantava la portada de l'àlbum. Molt més tard, vaig voler fotografiar Chet, però no vaig poder trobar-ho. I després estava a Nova York en una tempesta de neu i un descapotable es va detenir amb el sostre baixat. Em vaig dir, "Oh, Déu meu, és Chet Baker". Vestia un abric esportiu de tweed i tenia un aspecte increïble. Tant de bo hagués tingut la meva càmera amb mi.

En què et vas inspirar per a la pel·lícula?

Volia fer un curt basat en una cançó d'Oscar Levant anomenada *Blame It on My Youth*. Ho vaig filmar amb Chet. Vaig pensar que sortiria una pel·lícula sobre ell de sis minuts, però ens ho vam passar molt bé junts i la seva vida va començar a aparèixer davant meu. Com quan estàs en un bar i coneixes a algú amb qui vols parlar, però ets una mica tímid. Alguna cosa així. Hi ha alguna cosa veritablement recíproca en fer una pel·lícula. Tries a algú amb qui pots viure un temps perquè tractaràs amb aquesta persona la resta de la teva vida.

T'havies preparat per poder respondre a les coses ràpidament?

No teníem molts diners. [El director de fotografia] Jeff Preiss tenia una petita Aaton i una Bolex i jo tenia una Bolex. La meva primera Bolex la vaig aconseguir a Londres. Un home es va acostar, com si fos un jugador de rugbi, i va dir: "Et diré si tens una presa o no". Em va dir: "Si tens una presa que dura "Un saltamartí, dos saltamartins, tres saltamartins", llavors és que la tens". Vaig començar a filmar així al carrer. Els meus amics em preguntaven, "Què estàs dient?" Quan estava fent la pel·lícula de Chet de vegades només teníem un saltamartí.

Es va convertir en una pel·lícula biogràfica. Tenies en ment altres pel·lícules biogràfiques?

Ens vàrem capbussar en ella directament després de fer *Broken Noses* (1987), que a molta gent no li agradava per la tècnica que vàrem utilitzar. Considero aquestes pel·lícules com una gran part de la meva joventut. Totes aquestes coses que a la gent li disgustaven a mi m'agraden perquè estàvem arriscant-nos i no ens preocupàvem pel que la gent pogués escriure. Filmàvem de la mateixa manera que fèiem fotografies. Prenia fotos durant tot el rodatge de *Let's Get Lost* perquè era la manera de trobar el meu lloc. Les meves influències són molt diferents del que veus en les meves pel·lícules. Sóc un gran fan de John Ford. I probablement la meva segona pel·lícula favorita sigui *This Sporting Life* (1963), de Lindsay Anderson.

Let's Get Lost, 1988, Bruce Weber

Una altra vegada la connexió amb el rugbi.

Chet podia semblar que havia jugat al rugbi quan era nen i després s'havia ficat en embolics. Als Estats Units hi ha moltíssims més nois que juguen al rugbi que a Anglaterra.

És molt evocador de l'època, no només dels anys 50 i 60. També capta el sentit vital dels anys 80.

La meva germana i jo vam créixer al Mig Oest i ella estava molt ficada en el negoci de la música. Va treballar per a molts grups de rock, i per a David Bowie durant molts anys. Així que sempre vaig conèixer a molts músics. Vaig conèixer a molts homes que m'agradaven com a amics perquè eren majors i els admirava. Quan vam tenir l'apagada a Nova York la meva germana estava treballant amb Iggy Pop. La idea de caminar per Nova York amb Iggy Pop va ser el tipus d'experiència que he intentat posar en les meves pel·lícules.

Moltes de les dones de Chet expliquen lo mentider que era. Com vas poder trobar la veritat de la pel·lícula?

Mai vam saber el que era veritat i el que no ho era. És per això que puc relacionar-ho amb caminar pels carrers de New York enmig d'una apagada amb Iggy Pop.

Nick James, *Return Of The Cool*, Sight & Sound, 2008

20.04.17

Dijous 20h

CÀMERA DAVANT EL PAISATGE